

Ганна Атрошчанка

Мазыр
2014

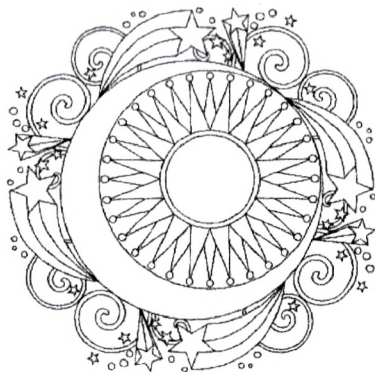
НАВАЛЬНІЦА

Гудзела неба давідна,
Маланка рэзала нябёсы,
А дождж, туліўся да акна,
Густы, халодны і бялёсы.

Самотна плакала зямля,
І адчувала вінаватай,
Бо рокат чуўся не здаля:
Грымеў, як бубен,
гром над хатай.

ВЕЧАРОВЫ ЧАС

У палон бярэ зямлю імгла,
Шэрань уладарыць зноў у садзе...
І прамень апошняга святла
Мільгане вось там, на далягледзе,
Пацалуе лісцік на вярбе,
Паплыве на шлях, на скрыжаванне...
Ноч раскіне коўдру ў журбе,
І знікае сцішана ўранні.

ПАЖАДАННЕ

Каб нас Гасподзь усіх збярог,
Ад галадухі і галечы!
Вайна — не бегла на парог,
Не стрэліў вораг нам у плечы!

СМУТАК

Сад наш прыціхлы,
сад наш здзічэлы,
Ён яшчэ кліча, заве...
Жнівень пастукаў
яблыкам спелым,
Знік, як прывід,
у траве.

Там, дзе стаяла
нашая хата,
Высіцца ўзгорак руды...
Ды на крыжалях
памяць распята.
Дзе ж вы, юнацтва
гады?

Я азірнуся
на далягляды,
Думкі ляцяць
наўздагон...
Мне больш не трэба
слёз і спагады...
Лета прайшло,
быццам сон.

І не вярнуцца
ў час той дзівосны...

І спадзяванняў няма.
Восень рыхтуе
жоўтыя кросны,
Дзесьці ў дарозе
зіма.

БЛІСКАВІЦА

Мігцела ў небе бліскавіца,
Вярба прамокла пад дажджом,
Люляла хмары навальніца,
Страляў сярдзіта, злосны гром.

Вясна спяшалася, найначай,
І, сыпануўшы дождж на скронь,
Дуэтам з небам сёння плача,
Блішчыць маланка, як агонь.

5.05. 2014.

* * *

Зацвілі вясной сады
і паляны,
Квецень радуе заўжды,—
май жаданы.

Гэты дзень, які люблю,
час цвіцення,
Кожнай пчолцы, матылю
блаславенны.

Сонца ранкам узышло,—
прасвятленне,
Промні лашчалі сяло,—
суцяшэнне...

* * *

Вось і лета наша адцвіло,
Чырванеюць ягады каліны.
Павуцінка легла на вясло,
Праляцелі дзіўныя хвіліны.
Хай няма ранейшага святла,
Ды жывуць надзея, спадзяванне.
Восень павуцінне зноў звiла,
З холадам чакаецца спатканне.
Я кранаю звонкую струну,
Сумаваць не буду, абяцаю!
Бо знайду сцяжыначку адну,
Дзе не будзе слёз маіх, адчаю...

АДКРЫЦЦЁ

Жыццё наша —
не пернік з мёдам,
Пераканешся сама,
Калі шукаеш
шлях пад небам,
А месцайка
табе няма!
І дабрыні няма,
павагі,
Фальшывы лабірынт
святла...
Разлік, ускінуўшы на вагі,
Верх крывадушнасць
узяла...

* * *

Не хваліся багаццем,
Усё гэта — часова!
Да святла трэба ўзняцца,
Сябраваць з добрым словам.

* * *

Жыві. Твары. Шукай натхненне
У добрых справах. У царкве.
Пакінь раллі тое насенне,
Якое жытам узрасце!

* * *

Не клянi! Бо бачыць неба,
І Гасподзь ідзе з табой!
Красамоўным быць не трэба,
Стань дабрэйшым ты душой!

* * *

Не зляпі з пяску куміра,
Не шукай сабе бяды!
У жыццё ідзі ты з мірам,
З дабрынёй сябруй заўжды.

* * *

Не трэба ныць, а трэба жыць!
У нас — кароткая дарога...
Спяшайся дабрыню тварыць,
Шануй бацькоў, Радзіму, Бога.

* * *

Няхай чаруе прыгажосць!
На прыгажосць — заўсёды мода,
У кожнага паэта ёсць
Радочак лепшы ад народа...

* * *

Вясна здзіўляла, чаравала,
Спявала песні на дварэ.
А сэрца — так кахаць жадала!
Паэта старасць не бярэ...

* * *

Самота беліць густа скроні,
А гэта ўжо восені знак...
Гады, як імклівыя коні,
Назад не вярнуць іх ніяк!

* * *

Хай лёс твой горкі і няўдалы,
Нікога, чуеш, не клянi!
Няхай няма багацця, славы,
У гэтым сябе — не віні.

* * *

Зайздрасць душыць,
зайздрасць джаліць,
Нібы злосная змяя!
Каб нікога не параніць —

Светлым стань, як немаўля.

* * *

Не хваліся ты абновай,
А сардэчнай цеплынёй!
Залатымі будуць словы —
Міласэрнасць з дабрынёй!

* * *

Прамень ужо першы відзён,
Ляціць, як матыль, сёння ён.
А думкі мае пра цябе,
І сэрца шчыміць у журбе...

* * *

Нам не злічыць чалавечыя страты,
Колькі ў нас невядомых імён?
Помняць вайну беларускія хаты,
Цягнецца горыч гэта здавён...

* * *

Нам ранавата яшчэ ў вырай!
Спяшацца ў іншы свет не трэба...
Жыццё нам дадзена, як міласць,
Яго цані, як бохан хлеба.

* * *

У кожнага — ёсць прызначэнне,
Пра гэта ведай, чалавек!
Святое для людзей імкненне:
Айчыне верным быць навек!

НЕ КРЫЎДУЙ!

Не крыўдуй, я прашу, на мяне,
Адзінока мне сёння, няўтульна
У натоўпе стракатым і сумным...
Не крыўдуй, я прашу, на мяне.

Не крыўдуй, я прашу, на мяне,
Дай мне кропельку шчасця і волі,
І цябе не забуду ніколі,
Не крыўдуй, я прашу, на мяне...

РОДНАЕ

Я смагу сёння наталю
Вадой сцюдзёнаю, крынічнай.
Яна напамінь сок сунічны,
Я смагу сёння наталю.

Дый коніка зноў напаю
Вадой роднаю прывычна.
Я смагу сёння наталю
Вадой сцюдзёнаю, крынічнай.

ПАСЛУХАЙ ВЯСНУ

Пра каханне сваё не кажы,
Толькі, дружа, не вер забабонам.
Дасягнуўшы жаданай мяжы —
Ты паслухай вясны звонкі гоман.

Хай віруе наш час, як шалёны,
Усміхніся самотнай імжы...
Дасягнуўшы жаданай мяжы,
Ты паслухай вясны звонкі гоман!

* * *

Спякота за акном уранні,
Прырода сумная ізноў...
Прыходзь жа, дожджык, на спатканне,
Прышлі, прышлі сваю любоў!

Расой цалуй ты луг квяцісты,
Спякоту з поля забяры.
Каб срэбныя з вады маністы
Звінелі ў жыце да зары,

Каб птушкі звонка заспявалі,
Звінелі песнямі заўжды.
І луг, і поле, лес з дарамі...
О, неба, дожджык падары!

ПАЭТКА

Як прамень, позірк іскрысты,
Не адвесці зноў вачэй.
Серабрыстыя маністы —
Зоркі жнівеньскіх начэй.
Лоб твой чысты і маршчынкі
Не пакінулі слядоў.
Восеньскія залацінкі —
Паміж жнівеньскіх садоў.

Хай натхненне пахне летам,
Хай душу пячэ агонь...

Верш, прыляжа недапетым,
Нібы снег на тваю скронь.

ВЕЧАР

Вясне дзівіўся зноў Сусвет,
Спявалі птушкі дружна хорам,
А сонца, нібы амулет,
Зіхцела весела над морам.

Гарэла неба без агню,
Туман прылашчыў далягляды...
І быццам, бачу ўпершыню:
Вясне і сонейку — тут рады!

Хіліў галінкі да зямлі
Вятрыска вечарам адчайна...
Хоць халады даўно прайшлі,
А ў прыродзе была тайна.

РАЗВАГА

Жывём мы і ў шчасці, і ў смутку,
Як госці прыйшлі на зямлю,
І марым аб родным закутку,
І кажам Радзіме: “Люблю!”

Нам шмат чаго, пэўна, не трэба,
Каб сонца глядзела з нябёс,
І бохан духмянага хлеба,
Які хлебароб нам прынёс.

ТРАВЕНЬ

Вы чулі на світанні —
Спявалі салаўі?
Такое вось вітанне
На родненькай зямлі.

І рэха дзень гукае,
Вясёлкаю дрыжыць,
Каля бяроз блукае,
Так хораша звініць.

А краскі, нібы дзіва
Прылашчылі цяпло,
Такой вясны шчаслівай
Даўнютка не было.

Сярэбраныя хвалі
Схаваліся ў пясок,
І раніцай віталі,
І кветкі, і лясок.

Прырода-чараўніца
З рамонкамі ў касе,
Ружоваю суніцай
Схавалася ў расе...

УРАННІ

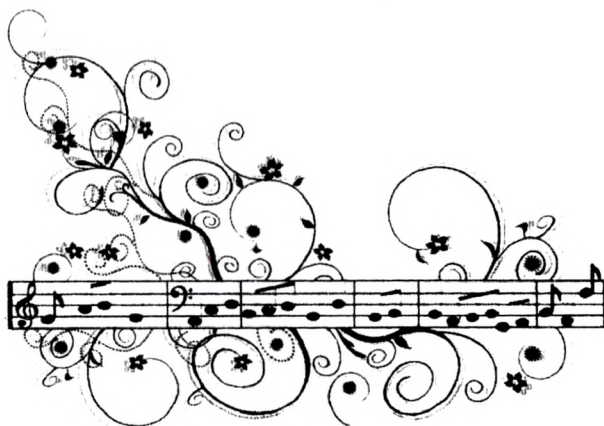
Сонца коціцца над вёскай,
Промні ззяюць на страсе.
Звонкі ранак адгалоскі
У прыполе зноў нясе.

І рупліва гаспадыні
Статак гоняць за сяло,
У высокім небе сінім
Уздывае дзень крыло.

А вясковае прыволле
Сцежкай кліча да бяроз,
Дзе зялёнае раздолле
Аздабляе россып рос.

АСЕННЯЯ МЕЛОДЫЯ

Мяцеліцай зноў кружыць лісце,
Віруе, танчыць каля ног...
І так было, пэўна, калісьці —
Ля пуцявіны, ля дарог.

І слёзы горкія ў расстанні...
Каханне кветкаю цвіло.
Спявала птушка зноў уранні,
І як раней, усё жыло!

Хай адцвілі мае валошкі,
Пра гэтае ты — не кажы...
Я затрымаюся тут трошкі
Каля рабіны, ля мяжы.

ВЕСНІКІ ВОСЕНІ

Яшчэ звіяняць здалёк лясы,
Спяваюць песні птушкі ранкам,
Але няма былой красы,
Віецца жоўты ліст над ганкам.

Успыхнуць, нібыта ў агні,
Асіны гнуткія, бярозы...
Касцёр рукамі ты крані —
І пырснуць восеньскія слёзы.

Відаць, прыйшла тая пара,
Калі вясёлкай свет палае,
Калі ля нашага двара
На струнах доўгіх дождж іграе...

СЛЯЗІНКАЙ ВЕРШЫ ВЫСЯКАЮ...

Даўненька ў вёсцы я была,
Не смакавала сырадою.
Забыла спевы жаўрука,
Як ён вітаецца з расою.

І не бягу ўжо басанож,
Твае сляды я не шукаю!
Калі ж напамінь нешта дождж,
Слязінкай вершы высякаю...

* * *

Час няўмольны. Час імклівы.
І цяпер на схіле дня,
Мой настрой зноў жартаўлівы,
Зацугляла я каня.

І Пегас мой не за славай
Праляцеў над той гарой.
А навокал: злева, справа,
Звон ліецца пад дугой.

Затрымцелі звонка струны,
Бегла строфіка ў вачах...
Будзе верш мой вечна юны,
І шчаслівы знойдзе шлях!

* * *

О, жоўты ліст,
Адкуль ты ўзяўся
І прыляцеў на мой балкон?
Вятрыска, пэўна, пастараўся,
Бо жартаўнік вялікі ён.

Цябе ад роднае лясіны
Ён адарваў. Сюды прынёс.
Як прывітанне ад Радзімы,
Ад белых, шапаткіх бяроз...

* * *

Як цябе завуць?
Адзінота.....
А што робіш тут?
Мне маркотна.
Не шукай мяне,
Не чакаю!
Сонейка ў акне
Сустрэкаю.

ДАЗВОЛЬ...

Прабач, каханы, зноў трываю,
Бо думкі горкія мае
Ніхто звязаць вузлом не зможа:
Цябе сягоння не стае.

За што прашу я прабачэння?
На вуснах бачу толькі смех...
Кахаць не сорам — прызначэнне,
І шчасце гэта, а не грэх.

Дазволь адчуць сябе шчаслівай,
За сэрца штосьці ўзяло...
Хачу я быць каханай, мілай,
І лашчыць думкамі чало.

... Крануся шчыра тваіх вуснаў –
Бяжыць слязіна па шчацэ.
І пацалунак той спакусны,
Нібы агонь, душу пячэ.

ЗВЫЧАЙНАЯ...

Звычайная. І не святая.
Не верыў, не верыў ты мне,
Што крылаў мне зноў не хапае,
Цяжар у мяне на спіне...

А ты ўсё жартуеш, каханы,
Не верыш, што шлях мой зямны,
Не з кветак ён будзе сатканы:
Сустрэну адны камяні!

Сказала табе я з нагоды,
Што буду адна ў халады.
Застанешся ты назаўсёды,
Прыгожы, такі малады!

Зіхцяць у нябёсах хай зоркі,
Як шмат адбылося падзей!
А лёс, як палын, будзе горкі,
Калі ты жывеш без надзей...

* * *

Мне, відаць, наканавана,
Ці жыццём, а можа, лёсам?
За далёкім акіянам,
Не пабачу родных плёсаў.

Не пабачу родных плёсаў,
Засумую да знямогі...
Да замежных тых дзівосаў —
Не ідуць чамусьці ногі!

Не ідуць чамусьці ногі,
Луг чужы зусім нямілы,
І чужыя мне дарогі
Не падораць болей сілы.

НЕ БУДЗІ!

Не будзі ты мяне на світанні,
Не спявай пад акном дзіўны птах...
Зарасла наша сцежка кахання,
Толькі сум прапісаўся ў вачах.

Не сустрэцца ніколі з табою,
І такім быў, мажліва, мой лёс...
Адзінока заўсёды вясною,
Успамінак — на сэрцы мароз.

МАЛЮСЯ

Віецца сцежачка ў расе,
Паміж рамонкаў вострым клінам...
Я — не такая, як усе,
Але ж, паверце: не загіну!

Магчыма, з тых сівых вякоў,
Мой род не жыў ніколі ў скрусе.

Са мною — Вера і Любоў,
Я шчыра Госпаду малюся...

БЕРАЖЫЦЕ!

Беражыце каханне,
Як святло для душы!
Каб дарылі спатканні
Вам спакой у цішы.

Беражыце каханне
Ад нядобрых людзей,
Каб было расставанне
Поўным светлых надзей.

Каб самотнае ранне
Не глядзела ў акно...
Беражыце каханне,
Бо яно ў нас адно!

* * *

Туман цалуе вербалоз...
Пяшчотна. Радасна. Да слёз.
Гартае вечар цішыню,
Каб шэрань легла на зямлю.

А месяц весела мігне,
Малое ночаньку ў акне.
Смяюцца зорачкі з нябёс,
Вяшчуюць зноўку долю, лёс.

Вунь крочыць чалавек адзін,
Спявае песню пілігрым...
Наперад сцежачка вядзе,
Наперакор любой бядзе!

ВОСЕНЬСКІ ЭЦЮД

Лес сягоння зноў маўклівы,
Сцежкі выткаў ліставей.
Там гуляе дождж панылы,
Адзінокі, як сугней.

А навокал — сум трывожны,
Промні сонца ўсё радзей!
Быццам позні падарожны,
Шлях шукаюць да людзей.

А вось жніўню — ўсё роўна...
Так было ва ўсе часы!
Бо ў восені чароўнай
У скарбонцы шмат красы!

ЛІСТАВЕЙ

Зіхцяць ужо інеем долы,
Пануе даўно ліставей...
А дзень будзе сонечным новы,
І ўсё наваколле мілей.

Скідаюць лістоту ўжо дрэвы,
На сцежцы ў прысадах ясней,
Даўно адзвінелі напевы,
З якімі і жыць весялей...

* * *

Дожджык падае з нябёсаў,
І няма канца імжы.
А вястунка наша восень
Зноў фарбуе сад чужы.

І такім балючым стане
Раптам нашае жыццё...
Маладосці кветка вяне,
А наперадзе — асцё.

ГОРЫЧ ДУШУ ПАЛАСНЕ

Увосень, як клін жураўліны
Вяшчуе з нябёсаў журбу,
Зіхцяць, бы кастры, арабіны,—
Я гэту часіну люблю.
Хай лета прайшло незваротна,
І горыч душу паласне,
А дзень будзе шэрым, самотным,
Які растрывожыць мяне.

Шукаю патрэбныя словы,
Каб зноў азірнуцца назад,
На клёнік высокі, барвовы,
І жоўты пад ім лістапад.

У ВЁСЦЫ

Ужо рудымі сталі сёлы,
Няўжо прыйшла тая пара,
Калі малюнак невясёлы
Застыў самотна ля двара?

Калі сяляне змажуць колы,
І плуг закінуць да вясны,
І пафарбуе восень долы,
Зірне стамлёна ў твае сны.

А сонечны праменьчык кволы,
Як птушка, вып'е ўсю расу.
І, як жабрак, стаў ясен голы,
Змахнуў лісты, нібы слязу...

УВОСЕНЬ

Лістотай жоўтай свет прапах,
Віруе ў танцы лісце,
Журба застыла ў вачах,
Дзе адшукаць мне выйсце?

Сумуе зноўку жоўты гай,
І верасень агністы,
Рабіне кіне, як адчай,
Чырвоныя маністы.

САМОТА

Навошта гэтая самота
Аконнае заслала шкло?
Як дадатковая турбота,
Прысела раптам на чало...

Навошта зноўку сніўся, любы?
Навошта вусны цалаваў?
І быў вясёлы і не грубы,
Пра што сказаць ты мне жадаў?

Ці ты няшчасны альбо хворы?
Ці зноў разлука апякла?
Дзівіся: ззяюць ночкай зоры,
Але не шлюць яны цяпла!

І вось такое прызначэнне,
І прывітанне ад нябёс...
А слёзы — гэта ачышчэнне,
Каб кожны крыж цярпліва нёс!

* * *

Шчасця выкаваць падкову
Я ніколі не змагу...
І не веру твайму слову,
Хоць былое — берагу.

Я гукаю цябе ранкам
І шукаю зноў у сне...
След губляецца за ганкам,
Як праменьчык у акне.

СПОВЕДЗЬ ПЕРАСЯЛЕНКІ

Бягуць ручаёчкі-сцяжыны
Да родных мясцінаў маіх,

Да самай чароўнай краіны,
Дзе лепей жылося за ўсіх!

Вось тут каласілася жыта,
Квітнеў сіні лён, як заўжды.
Сцяжына мая — не забыта,
З маленства бяжыць праз гады.

Ды шлях гэты, людцы, не блізкі,
І столькі падзей тут было!
Самотна глядзяць абеліскі
На хаты, на наша сяло.

І боль мой такі невыносны,
І вочы слязой заплылі...
А стронцый — шалёны і злосны —
Застыў дзесьці ў нетрах зямлі.

БЯРОЗЦЫ

Мне зялёнаю касынкай
Узмахнула ты здаля.
Калі бегла я сцяжынкай,
Ногі лашчыла зямля.

Вунь шырокаю палоскай
Зелянее родны гай,
Да чужой іду я вёскі,
У вачах маіх — адчай!

Хоць надзей было багата,
У душы — адна слата...
Тут стаяла мая хата,
А сустрэла — пустата.

Мне і сумна, і балюча,
Дай жа, Божа, лепшых сіл!
Бо прайшло ўсё немінуча
І сплыло за небасхіл.

ЧУЖАЯ ХАТА

Пачарнелы дом, як сажа,
І забыты агарод...
І ніхто цяпер не скажа,
Што тут сеялі штогод.

І ніхто не прыгадае
Пра цяпло жаночых рук...
Усё ўмомант пралятае, —
Кола радасці і мук.

Пустацвету тут нямала,
Сад запушчаны — сцяной!
Гаспадыня тут спявала,
Быццам ластаўка вясной.

Адляцеў той спеў далёка,
На чужыя рубяжы.
У нябёсах, дзесьь высока,
Ані болю, ні мяжы...

СТУДЗЕНЬ

Пасівелі зноў бярозы,
Шапкі кінулі на дах.
Завіруха і марозы —
Для прыроды проста жах.

Завіруха невыносна
Разбудзіла цішыню,
А на сэрцы — штосьці млосна,
Студзень, люты — не люблю!

Хай наперадзе — абрывы,
Галалёд і камяні...
Конік хуткі, белагрывы,
Ты цяплынь хутчэй вярні!

ВЕЧАРОВЫЯ ЛЕТУЦЕННІ

Снег прылёг на плечы
Белым матыльком...
Я ж чакаю стрэчу
Сёння з жаўруком.

Буду слухаць спевы,
Марыць пра цяплынь...
Птушкі, кветкі, дзе вы?
Дзе рачулкі плынь?

... Бегла ноч імкліва,
Нібы чорны птах,
Зорачкі рупліва
Кінула на шлях.

* * *

Ты не кажы:
“Мы пастарэлі...”
Бо ведаць я хачу адно:
Гадочкі нашыя — арэлі,
А дом — надзейнае гняздо.
Хай вечар, як заўсёды, сіні!
Трашчыць ад яблыкаў галлё...

І сад стары, як на карціне,
Лістотай лашчыцца ў акно.

НЕ КІДАЙЦЕ!

Не кідайце ўслед каменне
Тым, хто хворы ці стары!
Няхай чыстае сумленне
Застанецца назаўжды.

ЗАВЕЯ

Закружыла снег,
Вея-завіруха,
Свой дзявочы смех
дорыць маладуха.

Галасочак чысты
Занатуе ранак,
А сняжок пушысты
пацалуе ганак.

Гарманіст іграе...
І смяецца хата,
Хай душа спявае,
калі чуе свята!

ДОЛЯ

Мая доля —
гэта поле
З васількамі ў жыце.
Мая доля —
гэта воля.
Так усім кажыце...

ЦІ БУДЗЕ?

Ці будзе вясёлай дарога,
Калі ўсё прайшло незваротна?
Жадаючы шчасця зямнога —
Гады не лічы ты самотна.

Вітай жа і восень, і лета,
Збірай у вянок усе словы,
Застанься цікавым паэтам,
Каб кожны радок быў, як новы.

БРАТУ

На помнік зірну я з трывогай,
Загінуў, як зорка, згарэў...
Цябе не хвалюе нічога,
Шуміць толькі вецер між дрэў.

Стаю адзінока над кручай,
І плачу адна пад дажджом.
Слязіна здаецца пякучай,
Анёл заслانیў зноў крылом...

ПАВЕР!

Павер нарэшце: ёсць шчэ сілы!
Надзея ёсць. І дабрыня.
А за плячыма — тыя крылы,
Што ўздываюць нас штодня.

МАТУЛІ

А што за той вялізнай брамай?
Самота там заўжды адна.
Там — засталася мая мама,
Не радуе даўно вясна.

І сэрцу, як раней, балюча,
Спакою мне цяпер няма.
Знікае час той немінуча,
У думках — студзень і зіма.

І час не гоіць сэрца раны,
О, Госпадзі, дапамажы!
Матулін шлях быў абарваны,
Яна ж казалі мне: “Жыві!”

МЕЛОДЫЯ ЖЫЦЦЯ

Жыццё — дарунак Божы!
А ісціна — адна...
Асенні дзень прыгожы
Чаруе ля акна.

Мне сёння адзінока,
Адумачка — без дна.
Мой міленькі далёка,
З ім ... панначка адна.

Чаму ж такі ты, хлопча?—
Пытанне я нашу.

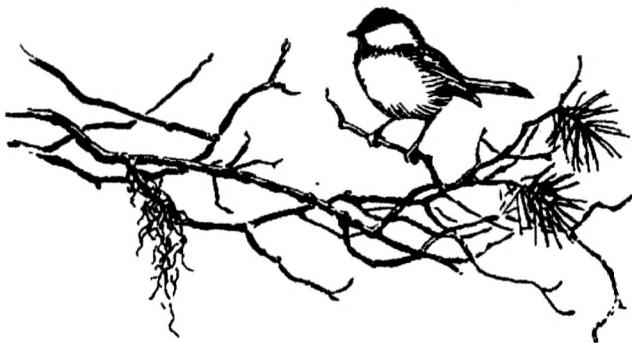
Надзею скруха топча,
Агнём пячэ душу.

Дзянёчкі, нібы кветкі,
Завялі, адцвілі...
Маўчаць тужліва сведкі, —
Спатканні ў сон прыйшлі.

О, наймудрэйшы Божа,
Дай крышачку святла!
Самоту пераможа
Мелодыя жыцця.

НЕ КЛЯНУ!

Не клянуп!
Дабрыні людзям зычу,
Хоць плаңда не
дoryць цяпла.
У прыроды цярпліvasць
пазычу,
Каб і ўвосень
спявала душа...

ІСЦІНА ЖЫЦЦЯ

Лёс канём свой —
 не аб'едзеш!
Кажуць мудрыя здавён.
Што наперадзе —
 не ўгледзіш...
Шчасце, гора ці праклён?

ПЕРАРОСТ

З самых лепшых на свеце мясцінаў,
З Пераросту мае карані.
Ад Сямёна праклалі сцяжыну,
Мае продкі на роднай зямлі.

Працавалі да сёмага поту,
Завіхаліся з плугам, касой,
Шанавалі любую работу,
Умываліся разам з зарой.

Апраналіся проста і з густам,
І нямоглых было ім шкада!
І дзялілі апошнюю лусту
З тым, каго напаткала бяда.

... З самых лепшых на свеце мясцінаў!
З Пераросту мае карані.
Каб мой род у бядзе не загінуў,
Пакланюся я нізка зямлі...

АДЗІНОТА

Адзінокая жанчына...
Мо, на тое ёсць прычына?
Ці шукала прынца, можа?
Хлопцаў смелых і прыгожых...

Надакучылі пытанні,
Бо самотна табе ўранні...
Сэрца розум не здзівіла:
Сем замкоў цяжкіх насіла!

БЫВАЙ!

Адцвілі мае гадочкі,
Як вясной цвітуць садочкі...
Ды ўсё будзе, як спярша,
Не сумуй, мая душа!

Старасць сядзе ля парога,
Сцісне сэрцайка трывога.
Не чаруй, квяцісты май,
Маладосць мая, бывай!

ЗАГІНУЎШАМУ ВОІНУ

У чым ты вінаваты?
Сумленна, кажуць, жыў...
Лёс памяццю багаты,
Такі жыцця матыў!

Жыццё тваё зямное,
Як сцежка за сялом...
Такое маладое
Абрэзалі лязом...

Ваенны час — балючы...
Успомнім са слязой.
Ляцела песня з кручы,
Вілася над табой!

Загінуў ты без болю,
Схіліўся ў журбе...
Ляцеў над родным полем,
І думаў пра цябе...

ЖНІВЕНЬСКІ ВЕЧАР

Сонца коціцца з гары,
Птушкі — чарадой!
Вечар, бы цыган стары,
З чорнай барадой.

Бачу цемень у акне,
Зорны небасхіл,
Мне хусцінкаю ўзмахне,
Чую шолах крыл.

Ноч цалуе даляглед,
І туман прадзе...
Восені ніхто не рад,
Ды яна ідзе!

* * *

Сярод тонкіх дрэў
Буралом рэальны,
Сад з журбой сустрэў
Ураган абвальны.

Гул пілы вакол —
І няма адказу...
Упадзе на дол
Вішанька адразу.

І сляза цячэ...
За віну якую,
Хлопец зноў сячэ
Вішню маладую?

ЧЫРВОНЫ РОГ

Лёс твой ахутаны тайнай,
Зніклі слядочкі ў траве...
І на сцяжыне звычайнай
Болей ніхто не заве.

І не крычыць певень ранкам,
Вецер страху не скубе...
Месячык зноў абаранкам,
Коціцца ў нейкай журбе.

* * *

Хай кожны дзень нам невядомы,
Знікае лета, нібы дым,
Дзянёк не радуе нічым...
Дажджы вітаюць ранак громам.

Заціхне хутка рой пчаліны,
А лета, пойдзе ў вандроўку...
Лісце бярэ ўзлёт свой зноўку,
І будуць чорнымі яліны.

* * *

Пад жоўтым пакрывалам
Застыў самотны сад...
Тут лета адспявала,
Чаруе лістапад.

І гнуткія галіны
Пакуль не замяло,
Бягуць, бягуць хвіліны,
І дораць нам святло.

Хоць час гэты багаты
На сонечныя дні,
А восень, каля хаты,
Блукае ў цішыні...

